

متن پرسش

سلام استاد: متن زیر را یکی از دوستان بعد از شنیدن فایل صوتی شما در مورد احمدی نژاد برایم فرستاد. لطفا نظرتون را بدهید ممنون: در ابتدا قبول دارم که شاید احمدی نژاد بعد از فوت هاشمی می توانست حکیمانه تر و صبورانه تر (همانند صبر عجیبی که همیشه از او دیده بودیم و توقع امروز ما را بالاتر برده) رفتار کند و شاید با رفتارهای انتخاباتی اش که البته خطا نبود ولی مورد سوءاستفاده قرار گرفت تفکری که بخاطر آن ما حامی اش بودیم را به عقب راند. اما تا بحال فکر کرده ایم کدام یک از ما می توانستیم یک روز جای احمدی نژاد باشیم و با وجود حمایت های بی سابقه ی رهبری و جواب های شخص رهبری به تهمت ها و انتقادها باز از جناح برخی حزب الهی ها و صهیونیست ها و منافقین دقیقا یک نوع و یک جنس هجمه ی ناجوانمردانه را تحمل کنیم. کدام یک از ما می توانیم این همه ظلم را تاب بیاوریم؟ اصلا در تاریخ ما چه موقع سابقه داشته که منافق و ضد انقلاب و صیونیست و بچه حزب الهی ها و اصلاح طلب و اصول گرا و مرجع تقلید و ... همه و همه در یک موضع و آن هم هجمه به یک شخص متحد باشند؟ و اما در تاریخ انقلاب همواره منتقدین به نظام همیشه خود را در جناح ضد نظام و ضد رهبری و دشمن تعریف کردند و با رسانه هاشان مصاحبه کردند و گاهی به سرزمین هایشان هجرت کرده اند ولی احمدی نژاد هیچوقت مواضع ضد استکبارش را از دست نداده و همیشه خود را ذیل امام و رهبری و انقلاب تعریف کرده. اصلا و اساسا مگر همه باید همانند عقل رهبری بیاندهند؟ رهبری وظیفه اش و رسالتش ایجاب می کند یک نوع عقلی به صحنه بیاورد که لزوما با سربازانش و بقیه مردم یکسان نباشد. انتقاد به تحلیل استاد و استدلالشان این است که مگر خود رهبری در زمان امام در مواردی با ایشان اختلاف نظر نداشته و حتی قهر نکرده اند؟ خود رهبری بارها متذکر شده اند که نقد به ایشان بدون اشکال است و حتی در موردی ایشان فرمودند که اشتباه کرده ام و از خداوند طلب عفو می کنم. پس آزاد اندیشی کجا رفته. اگر اینطور است ما را به آقا اندیشی دعوت کنند نه آزاد اندیشی.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- به نظر بنده عرایضی که در جواب سؤال های قبلی داده شد، جواب آن قسمت از فرمایشات آن دوست عزیز را می توانید در آن بیابید. می فرمایند به آقای احمدی نژاد حق داد؛ ولی بحث بر سر غفلت آقای احمدی نژاد است از جایگاه تاریخی شان که می توانستند نمود عدالت خواهی نظام اسلامی باشند و مسئولیتی که در این مورد به عهده داشتند و حکیمانه عمل

نکردند ۲- تعجب بنده از آن قسمت از آن سخن رفیق است که می‌فرماید مگر رهبری قهر نکردند؟! کلا و حاشا، عظمت رهبری اتفاقاً در آن بود که متوجهی جایگاه انقلاب اسلامی در آن تاریخ بودند و در عین تفاوت نظر نسبت به ادامه‌ی نخست وزیری آقای موسوی، حضرت امام مخالف نظر مقام معظم رهبری نبودند؛ فرموده بودند در آن شرایط مصلحت نیست. و رهبر حکیم و فرزانه آن زمان به عنوان رئیس جمهور زیباترین برخورد را با موضوع داشتند. حال مقایسه کنید آن برخورد را با اعتراض آقای احمدی‌نژاد به رهبری و خانه‌نشینی آن چینی. موفق باشید